

Colomn

De toiletvrees

De school is weer enkele weken bezig en ook het dagelijks thuis-komstpatroon is weer helemaal terug. Mijn kinderen stormen na schooltijd binnen en vliegen met de snelheid van een supersonische raket naar het toilet. Gelukkig komen ze allemaal in gespreide slag-orde thuis, zodat onze twee toiletten de stormlopen van vier kinderen met gemak aankunnen. Soms is de nood zo hoog dat ik hen ervan verdenk dat ze zelfs voor geen vijf euro de boel nog twee minuten kunnen ophouden. Ze trotseren zelfs de toorn van hun moeder die helaas weeral moet vaststellen dat één van de huisregels (bij binnen-komen schoenen uit, die netjes op het juiste rek zetten en pantoffels aan) opnieuw schaamteloos - hoewel tijdelijk - met de voeten werd getreden. De nood kan dus echt hoog zijn. Aangezien mijn kinderen normaal gezien geen last hebben van overmatige waterinname en evenmin moeten lijden onder een chronische blaasontsteking, is maar één uitleg mogelijk voor dit dagelijks fenomeen: ze houden op school alles op tot ze thuis zijn. Het bijzondere is dat mijn kinderen hierin blijkbaar geen unicum zijn: dit tafereel speelt zich dagelijks af

achter menige Vlaamse huisgevel. De vraag is dus hoe dat komt? Op de één of andere manier nodigen de toiletten in de doorsnee Vlaamse school niet uit tot datgene waartoe ze nochtans geplaatst zijn: een toevluchtsoord voor volle blazen. Er zijn uiteraard wel degelijk toiletten in onze scholen, ze beschikken over stromend water en een deur waarachter men zich veilig kan terugtrekken, en als we geluk hebben valt ook wel ergens een rol toiletpapier te bespeuren. Maar daar houdt het op, volgens mijn kroost. Het is er ongezellig en vaak koud, de deuren zijn niet gegarandeerd slotvast, het toiletpapier evenmin gegarandeerd droog en zacht. De kans is groot dat je handen na het wassen nog smeriger zijn dan tevoren wegens het feit dat de handdoek, zo die al aanwezig is, met gemak het bacteriënrecord wint. En bovenal: de directie kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor eventuele geuren en resten die het toiletbezoek ronduit onaangenaam tot zelfs onmogelijk maken. In een tijd waarin elke zichzelf respecterende school over een eigen website beschikt, is het toch een beetje bizar dat elementaire behoeftes, zoals het rustig doen van zijn

of haar behoefte, in een school niet kunnen gegarandeerd worden. Elke school pakt bij een opendeurdag uit met de computerlokalen en blinkende sportzalen, maar de route die je volgt tijdens zo'n dag passeert wijselijk genoeg zelden langs de sanitaire tussenstops. Zou de minister van onderwijs op de hoogte zijn van deze hoge nood in onze scholen? Beseft men wel hoe onze jeugd vaak met toegeknepen billen de minuten aftelt tot aan de verlossende schoolbel? Zou er een verband zijn tussen het verminderen van de schoolse prestaties en het vermeerderen van de inhoud van de blaas? Zou het kunnen dat de gemiddelde leerling tijdens het voorlaatste lesuur de aandacht niet meer kan houden bij de vierkantswortel of de basisprincipes van de Franse revolutie, omdat die leerling ondertussen berekent of er straks toch een snelle sanitaire pauze moet worden ingelast dan wel of het mogelijk is het geheel op te houden tot het bereiken van het thuis-toilet? Me dunkt dat de afkeer van onze jeugd voor het gemiddelde schooltoilet tot nu toe met ondermaatse aandacht werd bestudeerd. In plaats van dit jaar de hoofden te buigen over het herwerken van het leerplan fysica of de eindloopbaanbespreking voor leerkrachten, stel ik voor om te onderzoeken hoe onze jeugd probleemloos het schoolse plassen kan leren

Veer Dusachoit

October 2005, nr 10